

midlede, blev der brugt 115,9 eller lige ved 116 Mill. Kr., til Militærvæsenet 608,7 Mill. Kr. og til Skolevæsenet 110 Mill. Kr. Der var en Driftsindtægt i disse 7 Aar af 2 061 Mill. Kr., og regner man ud, hvor meget de 3 nævnte Udgiftssummer udgør i Procent, saa viser det sig, at der medgik 5,6 pCt., af den samlede Indtægt til Forsikring og Forsørgelse af ubemidlede, 5,3 pCt. til Skolevæsenet men 29,5 pCt. til Militærvæsenet. Anlægger man nu den samme Beregning for de 4 Aar, hvori den nuværende Regering har siddet, vil man se, at i disse 4 Aar er der brugt 216,5 Mill. Kr. til Forsikring og Forsørgelse af ubemidlede, men kun 267,5 Mill. Kr. til Militærvæsenet, og 194,5 Mill. Kr. til Skolevæsenet. Det vil med andre Ord sige, at der af den Driftsindtægt, der har været i disse 4 Aar, 1 756 Mill. Kr., er brugt 12,3 pCt. til Forsikring og Forsørgelse af ubemidlede og 10,5 pCt. til Skolevæsenet, altsaa dobbelt saa stor en Procent af den samlede Indtægt til disse to Formaal, medens der til Militærvæsenet kun er brugt 15,2 pCt., altsaa halv saa stor en Procent, som der blev brugt i den forrige Regerings Tid.

Se, det er i Virkeligheden fra denne store Kanonbaad, det ærede Medlem Hr. Stauning fyrer efter det, han kalder en Plimsoller. Det forekommer mig mærkeligt, at det ærede Medlem længes tilbage til den Tid. Nu kunde jeg nok tænke mig, at det ærede Medlem vilde gøre gældende, at det var vor Skyld, at det var saaledes. Der er jo det forunderlige, at hvad enten den nuværende Opposition sidder som Oppositionsparti, eller den sidder som Regeringsparti, har den jo aldrig Ansvar. Jeg tror, det er lidt uheldigt at dele det saaledes, det er vist rigtigere, at man sætter hver paa sin rette Plads og giver dem Ansvar, naar de har Regeringen, og de har altsaa Ansvar for, at disse mange Millioner blev givet ud til Militærvæsenet. Jeg vil tro, at de har brugt dem, fordi de ansaa det for forsvarligt og rigtigt; men ikke saa snart er de kommet paa Oppositionsbænken igen, før alt det skal væk. Uagtet der er sket saadanne Ændringer, at disse Udgifter er sat betydeligt ned, fyrer de ikke desto mindre løs paa Militærudgifterne, nu skal de væk.

Hvis vi saa ser paa Forholdet med Hensyn til offentlige Arbejder, saa er Forholdet det, at i de 7 Aar, den forrige Regering sad, har den til Statsbanerne, Postvæsenet, Telegraf- og Telefonvæsenet, Havnevæsenet og Privatbanerne brugt 110,8 Mill. Kr., medens der i de 4 Aar, den nu-

værende Regering har siddet, er brugt godt 207 Millioner, altsaa ca. 96 Millioner mere. Jeg maa sige, man bliver noget forundret, naar man undersøger den Baggrund, de der har for deres Angreb paa den nuværende Regering og deres Beskyldninger for, at den har lagt Hænderne i Skødet og villet ødelægge den sociale Lovgivning. Det er jo hen i Vejret og har intet med Virkeligheden at gøre. Naar man analyserer dette Forhold lidt og ser, hvordan de har arbejdet, og hvordan den nuværende Regering har arbejdet, saa falder det sandelig ikke ud til Oppositionens Fordel.

Jeg kunde tænke mig, at de vilde gøre gældende, at i den Tid havde vi hele den kommunale Dyrtidspolitik, at man vilde pege paa disse midlertidige Love som visende deres Omsorg socialt set. Ja, det er rigtigt, man havde den kommunale Dyrtidslovgivning, der i sit Princip var saadan, at man dækkede Bord for alle her i Landet, rige og fattige, indbød alle til Gilde, og Staten og Kommunen betalte. Saa skulde Staten og Kommunerne bagefter have Indtægten i Form af Skatter, men det glemte man, og saa laante man. Saadan er Forholdet: man brugte disse Penge baade til rige og fattige, og man laante i Stedet for at betale. Jeg kunde tænke mig, at man ogsaa vilde beskyldte mig for at have været medvirkende hertil, og jeg vil gerne overfor gøre en Bemærkning. Da vi i 1918 omdannede de kommunale Dyrtidslove, slog jeg til Lyd for, og det lykkedes ogsaa at komme igennem dermed, at skulde der reguleres for alle, maatte det være Staten som saadan, der ansatte Prisniveauet, ikke de 1 400—1 600 By- og Sogneraad. Vi havde allerede den Gang afstemt Prisniveauet for adskillige Varer og saa overladt til Kommunerne at ordne det for dem, der ikke kunde nøjes hermed. Men det fandt ikke Naade for den daværende Regerings Øjne, det var ikke social Forsorg, naar ikke alle spiste med; saaledes maatte det være, for at man overhovedet kunde være det bekendt. Hvis man endda havde sørget for, at Pengene kom ind, saa kunde det have ladet sig høre, men det glemte man, og saa lavede man alle sine Underskud.

Naar man taler om den økonomiske Situation og Valutasituationen og hører den Kritik, der rettes mod Regeringen for, at der ikke er gjort nok for at støtte den danske Krone, saa staar man igen uforstaaende overfor, at det netop kommer fra Oppositionen. Ganske vist adskiller de to Oppositionspartier sig noget, idet man fra det radikale Partis Side kunde give Tilslutning